

Sygnatura akt II AKa 410/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lutego 2022 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Piotr Kaczmarek

Sędziowie: SA Andrzej Kot /spr./

SA Cezariusz Baćkowski

Protokolant: Joanna Rowińska

przy udziale Wiesława Bilskiego prokuratora Prokuratury (...)

po rozpoznaniu w dniu 14 lutego 2022 r.

sprawy M. L.

oskarżonego z art. 148 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego oraz prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy

z dnia 5 sierpnia 2021 r., sygn. akt III K 113/20

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że obniża wymierzoną oskarżonemu karę pozbawienia wolności do 11 lat;

II. w pozostałym zakresie utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy;

III. zwalnia oskarżonego z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, poniesionymi wydatkami obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 410/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			

<p>1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>Wyrok Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 5 sierpnia 2021 r., sygn. akt III K 113/20</p>	
<p>1.2. Podmiot wnoszący apelację</p>	
<p>oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p>oskarżyciel posiłkowy</p>	
<p>oskarżyciel prywatny</p>	
<p>obrońca</p>	
<p>oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p>inny</p>	
<p>1.3. Granice zaskarżenia</p>	
<p>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</p>	

	w całości		
na korzyść		co do winy	
na niekorzyść	w części	co do kary	
			co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
	art. 439 k.p.k.	
	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
uchylenie	zmiana	
2. USTALENIE FAKTÓW W ZWIĄZKU Z DOWODAMI PRZEPROWADZONYMI PRZEZ SĄD ODWOŁAWCZY		
2.1. Ustalenie faktów		

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
	M. L.	<p>Oskarżony nie był dotychczas karany sądownie.</p> <p>Zachowanie oskarżonego podczas odbywania tymczasowego aresztowania było umiarkowane.</p> <p>Nie był karany dyscyplinarnie, nie otrzymywał nagród regulaminowych.</p>	<p>Informacja o osobie z K.</p> <p>Opinia o oskarżonym z Zakładu Karnego (...)we W.</p>	k. 644
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.2. Ocena dowodów				
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
	Informacja o osobie z K.	Dokumenty zostały sporządzone zgodnie z		

	Opinia o oskarżonym z Zakładu Karnego Nr 1 we W.	obowiązującymi przepisami prawa przez upoważnione podmioty. Zasluguja więc w calosci na uwzględnienie	
2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1. albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW I WNIOSKÓW			
Lp.	Zarzut		
	Apelację od wyroku wniósł prokurator zarzucając: I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na niezasadnym uznaniu przez Sąd, że M. L. działał z	zasadny częściowo zasadny niezasadny zasadny częściowo zasadny niezasadny	

zamiarem ewentualnym pozbawienia życia B. L., podczas gdy sposób działania sprawcy, to jest zadanie pokrzywdzonej szeregu uderzeń w różne części ciała, czym spowodował co najmniej 150 obrażeń, co niewątpliwie świadczące o skatowaniu ofiary i zadaniu jej cierpienia ponad miarę oraz zamysłu aby zmarła w męczarniach, skierowaniu większości uderzeń w okolice głowy i twarzy, a więc miejsca wyjątkowo istotne dla funkcjonowania organizmu ludzkiego i zarazem narażone na stosunkowo łatwe uszkodzenia, zadawaniu uderzeń pięścią, nogą w tym obutą nogą a więc narzędziem, które działa ze zdecydowanie większą siłą niż ręka i to wobec ofiary, która leżała na podłodze i nie podejmowała jakiegokolwiek obrony przed napastnikiem, zadawaniu uderzeń z dużą siłą, o czym świadczą uszkodzenia kości

oraz całkowita obojętność na śmierć pokrzywdzonej, świadczą o działaniu przez oskarżonego M. L. z zamiarem bezpośrednim zabójstwa,

II. rażąco niewspółmierność wymierzonej M. L. kary 14 lat pozbawienia wolności, chociaż jakkolwiek mieszczącej się w granicach ustawowego zagrożenia za zbrodnię zabójstwa, to nieuwzględniającej w sposób należyty stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz okoliczności popełnienia przestępstwa, a to w szczególności motywacji i sposobu działania oskarżonego, polegającego na zadaniu pokrzywdzonej w miejscu zamieszkania, czyli miejscu, gdzie ta winna czuć się szczególnie bezpiecznie, cierpienia poprzez bicie jej ze średnią i dużą siłą w różne części ciała, takie jak głowa, tułów, kończyny górne i dolne,

doprowadzając tym samym do powstania na jej ciele co najmniej 150 obrażeń ciała, co niewątpliwie przemawia za przyjęciem, że jego działanie nakierowane było na pokazanie siły i dominacji nad ofiarą, a świadczące o jego wyjątkowym zdemoralizowaniu, działaniu pod wpływem alkoholu, braku jakiegokolwiek zainteresowania losem pokrzywdzonej i jej stanem zdrowia, niewyrażenia jakiegokolwiek skruchy, a nawet wręcz przeciwnie bagatelizowaniu zdarzenia, posiadaniu negatywnej opinii środowiskowej, a nadto przecenieniu faktu niekaralności i wieku oskarżonego, co powoduje, że wymierzona kara jest niewspółmierna do stopnia zawinienia oskarżonego, nie spełni swych zadań w zakresie prewencji szczególnej, a nade wszystko nie spełnia swej roli w zakresie kształtowania świadomości prawej społeczności, pozostając

	niesłuszną i społecznie nieakceptowalną.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Z uwagi na wzajemne powiązanie zarzutów podniesionych przez obu skarżących, zbyt utrudnione byłoby odnoszenie się do argumentacji każdego z nich osobno. Dlatego też w niniejszej rubryce zawarto ustalenia dotycząca zarówno zarzutów prokuratora, jak i obrońcy oskarżonego.</p> <p>Apelacja prokuratora nie była trafna. Częściowo zasadna okazała się natomiast apelacja obrońcy oskarżonego.</p> <p>Chybiony jest zarzut błędu w ustaleniach w zakresie strony podmiotowej przypisanego oskarżonemu przestępstwa. Skarżący prokurator wnioskując o zamiarze bezpośrednim zabójstwa, odwołuje</p>			

się przede wszystkim do sposobu działania oskarżonego, w tym także do uderzeń zadanych pokrzywdzonej nogą, w tym obutą stopą. Poczynić tu należy jednak zasadniczą uwagę, Sąd Okręgowy w opisie czynu przypisanego oskarżonemu takiego sposobu działania sprawcy nie ustalił. Stwierdzono w wyroku, że oskarżony uderzał pokrzywdzoną z różną siłą, wielokrotnie, pięciami. Nie ma mowy o kopnięciach. Owszem, ustalenia takowe znajdują się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, ale to nie one – co oczywiste – są miarodajne dla weryfikacji ustaleń faktycznych stanowiących podstawę ustaleń wyroku skazującego. Skarżący prokurator nie zakwestionował owych ustaleń, które znajdują odbicie w opisie przypisanego oskarżonemu czynu, co nie pozostaje bez znaczenia dla możliwości uwzględnienia wszystkich jego twierdzeń kontestujących

ustalenia w zakresie zamiaru sprawcy (art. 434 § 1 kpk). Niezależnie od tego, wbrew temu, co podnosi Sąd orzekający w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, brak podstaw do stanowczych ustaleń, że spowodowane przez oskarżonego obrażenia u pokrzywdzonej implikowane były kopnięciami. Opinia biegłego Ł. S. nie uzasadnia tak kategorycznych wniosków (vide k. 568 verte do k. 569 verte). Wypowiadając się na temat mechanizmu powstania obrażeń biegły stwierdził, że powstały one od narzędzi tępych, tępokrawędzistych. Tylko dwa obrażenia zlokalizowane w okolicy obojczykowej lewej i okolicy lewego barku miały postać wybrczyn, które w praktyce najczęściej powstają w następstwie działania podeszwą buta. Podkreślić jednak należy, że nie były to jednak urazy śmiertelne. Śmierć pokrzywdzonej nastąpiła bowiem w wyniku obrażeń

głowy. Opinia zaś nie pozwala stwierdzić, że te obrażenia spowodowane były kopnięciami. Tylko zatem co do owych obrażeń około obojętnych i okolicy lewego barku można stwierdzić prawdopodobieństwo, ale nie pewność, że pochodzą od zadanych kopnięć. Jeśli zatem zważyć, że oskarżony zaprzeczał, iż kopał pokrzywdzoną, ustalić w sposób niebudzący wątpliwości, że było inaczej nie można. Do akcentowanych śladów krwi na stopie oskarżonego i obuwiu większego znaczenie w tej materii nie należy przywiązywać, bo najbardziej prawdopodobne jest, że zostały one naniesione w następstwie poruszania się po zakrwawionej podłodze, na której leżała pokrzywdzona. Ustalenie więc, że tzw. śmiertelne obrażenia pokrzywdzonej spowodowane zostały w wyniku zadawanych uderzeń pięściami nie jest dowolne.

Odnosząc się z kolei do zarzutu obrońcy stwierdzić należy, że zdecydowana większość obrażeń - jak wywodzi biegły - powstała jednak w mechanizmie czynnym. Większość ciosów zadanych przez oskarżonego skierowana była w obręb głowy i twarzy. Ich siła była znacząca, skoro doprowadziła do złamania oczodołu. Mechanizm bierny powstania owych obrażeń nie wchodził w grę, co najwyżej czynno-bierny, a to przemawia za ustaleniem zamiaru wynikowego.

W odniesieniu do zarzutu prokuratora podkreślić należy jeszcze jedno na tle opinii medyka sądowego. Otóż obrażenia w obrębie głowy, których następstwem była śmierć pokrzywdzonej, nie doprowadziły do niej w sposób natychmiastowy. Mogło nawet upłynąć kilka godzin od momentu zadania urazów do zgonu, co miało związek z narastaniem krwawienia

wewnątrz-
czaszkowego.
Stwierdzenie takie
podważa spekulacje
prokuratora na
temat zasadności
przypisania
oskarżonemu
zamiaru
bezpośredniego
pozbawienia życia
pokrzywdzonej.
Możliwym jest, że
kiedy oskarżony
zaniechał przemocy
i oddalił się
od pokrzywdzonej,
jeszcze żyła. Jak
słusznie skarżący
zauważa, z
zamiarem
bezpośrednim
mamy do czynienia
wtedy, kiedy
sprawca uświadamia
sobie, że skutek
(w tym przypadku
śmiertelny) jawi
się jako konieczne
następstwo jego
działania. Nie
spokój twierdzić, że
oskarżony zadając
uderzenia pięścią w
głowę
pokrzywdzonej
uświadamiał sobie,
że jedynym
możliwym
następstwem będzie
jej śmierć. Można
jednak stanowczo
stwierdzić, w
opozycji do
argumentów
apelującego
obrońcy, że
przewidywał
możliwość śmierci
pokrzywdzonej i

godził się na ów skutek. W wyobrażeniu każdego przeciętnie rozwiniętego dojrzałego człowieka skutek śmiertelny w wyniku zadania wielu uderzeń ze sporą siłą w głowę jawi się jako wysoce prawdopodobny.

Prawidłowo Sąd I instancji uznał, że oskarżony dał wyraz godzeniu się na ów skutek wykazując całkowitą obojętność na los pokrzywdzonej po tym jak ją brutalnie pobił. Zostawił ją na podłodze i nie wezwał pomocy medycznej. Gdyby jednak chciał śmierci pokrzywdzonej, to posunął się do takiego sposobu działania i użył takich narzędzi, które spowodowałyby natychmiastowy zgon. Upewniłby się także, że pokrzywdzona nie żyje, jak zakończył zadawać ciosy.

Obrońca odwołując się do wyjaśnień oskarżonego zwraca uwagę na to, że po pobiciu pokrzywdzonej przykrył ją kocem. Wykluczyć takiego zachowania nie

można. Nie świadczy to jednak o tym, że oskarżony nie chciał dopuścić do skutku śmiertelnego, bo gdyby tak było, wezwałby pomoc medyczną, albo sam takiej pomocy próbowałby udzielić.

Obrońca kontestując ustalenie o zamiarze ewentualnym przypisanym oskarżonemu, trafnie zwraca uwagę, że nie ma podstaw do uznania, że oskarżony stosował notorycznie wobec pokrzywdzonej przemoc. Owszem, kłótnie pomiędzy małżonkami i spożywanie alkoholu nie były rzadkością, ale nie sposób zgodzić się z prokuratorem, że oskarżony stosował wcześniej przemoc wobec pokrzywdzonej.

Niezasadnie zdeprecjonował Sąd Okręgowy zeznania syna oskarżonego, który przedstawiał oskarżonego w korzystnym świetle i opisywał również negatywne przejawy zachowania swojej matki względem oskarżonego. O ile jednak osobowość oskarżonego, jego stosunek do

pokrzywdzonej nie przemawia jednoznacznie za tym, że stosując wobec niej przemoc przewidywał, godził się na jej śmierć, o tyle ze sposobu działania oskarżonego i jego zachowaniu się po pobiciu żony, takie wnioski należało wyprowadzić.

Niezasadnie zarzucił prokurator rażącą łagodność wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności. Rację ma natomiast obrońca oskarżonego wywodząc o jej rażącej surowości. Nie tylko łagodniejsza postać zamiaru (zamiar ewentualny) ma dla wymiaru kary decydujące znaczenie.

Oczywiście nie można tracić z pola widzenia akcentowanej przez prokuratora brutalności działania oskarżonego, wielości, rodzaju, siły zadawanych jej ciosów, działania pod wpływem alkoholu, błahych pobudek, braku zainteresowania losem pokrzywdzonej. Nie

można jednak przy tym nie dostrzec, że zachowanie oskarżonego miało charakter impulsywny i emocjonalny. Zdarzenie zainicjowała kłótnia dotycząca zadawnionych pretensji, a brutalne działanie oskarżonego stymulowane było spożytym alkoholem. Nie budzi wątpliwości, że było to zachowanie niezaplanowane, nieprzemyślane, gwałtowne. Nie można też twierdzić, że oskarżony nie żałuje swojego czynu. Jego zachowanie, choćby na rozprawie odwoławczej, wywoływało odmienne, od tego które prezentuje autor apelacji, przekonanie. Przede wszystkim jednak kluczowe znaczenie dla wymiaru kary, w perspektywie celów jakie ma ona osiągnąć wobec oskarżonego ma jego wiek. Oskarżony ukończył 68 lat. Nawet kara w wysokości orzeczonej przez Sąd Okręgowy, mając na względzie przeciętną długość życia

mężczyzny i stan zdrowia oskarżonego, stwarza iluzoryczne szanse na opuszczenie przezeń zakładu karnego. Aspekt wychowawczy i resocjalizacyjny kary nie został zatem wystarczająco uwzględniony i w istocie na plan pierwszy wysunął się tutaj element ogólnoprewencyjny i represyjny kary. Wziąć pod uwagę należało również dotychczasową niekaralność oskarżonego, sposób życia przed przestępstwem, postawę syna oskarżonego, który po śmierci matki nie oczekuje surowego potraktowania oskarżonego. Z tych wszystkich powodów Sąd Apelacyjny uznał, że karą właściwie uwzględniającą stopień społecznej szkodliwości czynu i winy oskarżonego, respektującą jednocześnie cel, o jakim mowa w art. 53 kk, będzie kara 11 lat pozbawienia wolności.

Wniosek

<p>Prokurator wniosł o zmianę punktu I części dyspozytywnej wyroku poprzez uznanie, że M. L. działał z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia i wymierzenie mu kary 25 lat pozbawienia wolności.</p>	<p>zasadny częściowo zasadny niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Chybiony okazał się zarówno zarzut błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie strony podmiotowej przypisanego oskarżonemu przestępstwa, jak i rażącej łagodności wymierzonej w stosunku do niego kary pozbawienia wolności. Z uwagi na powyższe nie zaistniały więc podstawy do uwzględnienia wniosków zawartych w apelacji prokuratora.</p>		
<p>Zarzut</p>		

Apelację wnióśł również obrońca oskarżonego zarzucając:	zasadny częściowo zasadny niezasadny
I.	zasadny
obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia (art. 438 pkt 2 kpk), tj.:	częściowo zasadny niezasadny zasadny częściowo zasadny niezasadny
1) art. 4 kpk i art. 410 kpk poprzez pominięcie przez Sąd I instancji istotnych okoliczności i dowodów świadczących o braku zamiaru zabójstwa po stronie oskarżonego, tj. w szczególności:	
- wyjaśnień samego oskarżonego,	

-
zeznań
świadka
R. K.,

w
zakresie
w jakim
dowody
te
potwierdzały
fakt
przykrycia
pokrzywdzonej
kocem
przez
oskarżonego
i w
efekcie
przyjęcie
za
podstawę
wyroku
tylko
części
okoliczności
ujawnionych
w toku
rozprawy
głównej,

2) art.
7 kpk
poprzez
rażąco
dowolną
ocenę
zgromadzonego
materiału
dowodowego,
sprzeczną
z
zasadami
prawidłowego
rozumowania
oraz
wskazaniami
wiedzy
i
doświadczenia

życiowego,
w
szczególności
w
zakresie:

-
częściowo
błędnej
oceny
wyjaśnień
oskarżonego,

-
wadliwej
oceny
opinii
sądowo-
lekarskiej
biegłego
Ł. S.,
M. C.,

-
nieprawidłowej
oceny
zabezpieczonych
dowodów
w
postaci
śladów
krwi na
stopach
oskarżonego
oraz
jego
butach,

-
wadliwej
oceny
zeznań
świadka
A. Z.,

-
wadliwej
oceny
nagrania
rozmowy
z dnia

25
grudnia
2021
roku,

w
zakresie
dotyczącym
przypisanego
oskarżonemu
sposobu
działania
oraz
jego
zachowania
wobec
pokrzywdzonej
w
czasie
przed
zdarzeniem.

Efektom
nieprawidłowej
oceny
zgromadzonego
w
sprawie
materiału
dowodowego,
naruszającej
wskazane
powyżej
przepisy
są:

II.
błędy
w
ustaleniach
faktycznych,
które
miały
wpływ
na treść
orzeczenia
(art.
438 pkt
3 kpk)
poprzez

nieprawidłowe
przyjęcie
że:

-
oskarżony
działał
w
zamiarze
ewentualnym
pozbawienia
życia
oskarżonej,

-
oskarżony
zadawał
pokrzywdzonej
uderzenia
nogą w
głowę.

Niezależnie
od
powyższego
obrońca
zarzucił
ponadto:

III.
rażącą
niewspółmierność
wymierzonej
oskarżonemu
kary 14
lat
pozbawienia
wolności,
gdyż
prawidłowa
ocena
dyrektyw
dotyczących
jej
wymiaru
takich
jak cele
zapobiegawcze
i
wychowawcze
jakie

kara
ma
osiągnąć
wobec
oskarżonego,
ale też
właściwości
i
warunki
osobiste
sprawcy,
sposób
jego
życia
przed
popelnieniem
przestępstwa
i
zachowanie
się po
jego
popelnieniu,
uzasadniają
wymierzenie
jej w
niższej
wysokości
niż
orzeczona
przez
Sąd I
instancji.

Zwięźle
o
powodach
uznania
zarzutu
za
zasadny,
częściowo
zasadny
albo
niezasadny

Z uwagi
na
nadmiernie
utrudnione

odnoszenie się do zarzutów obu skarżących osobno, argumentacja dotycząca zarzutów obrońcy wskazana została w rubryce zawierającej odniesienie do zarzutów podniesionych przez prokuratora.	
Wniosek	
Stawiając zarzuty obrońca wniósł o: - zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez zmianę opisu czynu i zakwalifikowanie czynu oskarżonego jako przestępstwo z art. 156 § 3 kk oraz obniżenie wymierzonej	zasadny częściowo zasadny niezasadny zasadny częściowo zasadny niezasadny

oskarżonemu kary, ewentualnie - uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. •	
Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Na uwzględnienie zasługuje wniosek obrońcy oskarżonego jedynie co do zmiany zaskarżonego orzeczenia poprzez obniżenie wymiaru orzeczonej kary. Pozostałe	

<p>zarzuty podniesione w apelacji nie dostarczyły podstaw do zmiany czy też uchylenia wyroku w zakresie wskazanym we wnioskach środka odwoławczego.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	

Zwiąże o powodach utrzymania w mocy	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zaskarżony wyrok zmieniono w ten sposób, że obniżono wymierzoną oskarżonemu karę pozbawienia wolności do 11 lat.	
Zwiąże o powodach zmiany	
Sąd Apelacyjny uznał, że karą właściwie uwzględniającą stopień społecznej szkodliwości czynu i winy oskarżonego, respektującą jednocześnie cel, o jakim mowa w art. 53 kk, będzie kara 11 lat pozbawienia wolności. Sąd Okręgowy nie uwzględnił w sposób wystarczający aspektu wychowawczego i resocjalizacyjnego kary, niezasadnie przypisując pierwszorzędne znaczenie celom	

ogólnoprewencyjnym i represyjnym kary.			
5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.		art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		art. 454 § 1 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. KOSZTY PROCESU		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III.	Na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolniono oskarżonego z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, poniesionymi wydatkami obciążając Skarb Państwa.	
7. PODPIS		

Andrzej Kot	Piotr Kaczmarek	Cezariusz Brakowski
-------------	-----------------	---------------------

Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator Rejonowy w Złotoryi		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 5 sierpnia 2021r., sygn. akt III K 113/20		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie		

	kwalfikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 5 sierpnia 2021r., sygn. akt III K 113/20		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana